

Listopad

KŘESŤAN TVÁŘÍ V TVÁŘ SMRTI

*„Velmi brzy bude s tebou konec; viz tedy, jak je to s duší tvou.
Člověk dnes jest a zítra ho není.“*

Tak začíná 23. kapitola z knihy Následování Krista Tomáše Kempenského pod názvem **Pamatuj na smrt!** Listopad – závěr podzimu – výzvou k modlitbám za zemřelé se znovu hlásí. Každým dalším rokem našeho života také promlouvá s větší naléhavostí a staví nás před realitu posledních věcí člověka: **smrt, soud, nebe a peklo.**

Pohyb kosmu a dějiny lidstva mají svůj rozvoj od primitivních počátků až po stav závěrečný a konečný. Do tohoto rozvoje je vložena dramatická zápleтка života každého jednotlivce od narození do smrti. Proto se nejdříve ptáme, co nám křesťanství říká o smrti jednotlivého člověka.

Pohanský svět měl sklon vysvětlovat smrt jako konec všeho a začátek ničeho. Tím ovšem ztrácela smrt na problematičnosti i na významu. Moderní filosofie (např.

existencialismu) naproti tomu podtrhává a silně zdůrazňuje tajemství smrti. A právě proto, že je smrt tajemstvím – a ne jen filosofickým problémem – tedy jako tajemství patří víc do oblasti náboženství nežli do oblasti filosofie.

Můžeme to doložit slovy pastorální konstituce o církvi v dnešním světě *Gaudium et spes*, kde se v 18. článku o tajemství smrti připomíná:

„Záhada lidského údělu nejvíce vyvstává tváří v tvář smrti. Člověka netrápí jenom bolest a postupný tělesný úpadek, ale též – ba více – strach z trvalého zániku. Avšak tušením svého srdce správně soudí, když se hrozí naprostého zničení a konečné záhuby své osoby a odmítá ji. Zárodek věčnosti, který v sobě nosí a jež nelze převést na pouhou hmotu, povstává proti smrti. Všechno úsilí techniky, byť sebeužitečnější, nedovede upokojit úzkost člověka: prodloužená biologická dlouhověkost nemůže upokojit touhu po dalším žití, která nezničitelně tkví v jeho srdci.“

Tváří v tvář smrti všechny představy selhávají, avšak církev, poučená Božím zjevením, tvrdí, že člověk byl od Boha stvořen k blaženému cíli, který se nachází za hranicemi pozemské bída. Mimoto tělesná smrt, které by byl člověk ušetřen, kdyby nebyl zhřešil, bude podle učení křesťanské víry přemožena, až bude člověku zásahem všemohoucího a milosrdného Spasitele vrácena spása, o kterou se svou vinnou připravil. Bůh totiž člověka povolal a volá, aby k němu ve věčném společenství neporušitelného božského života Inul celou svou přirozeností. Tohoto vítězství dosáhl Kristus, když znovu povstal k životu, osvobodiv svou smrtí člověka od smrti. Dobře zdůvodněná víra tedy dává kterémukoliv přemýšlejícímu člověku odpověď na jeho úzkost z toho, co ho v budoucnosti čeká; zároveň mu skýtá možnost být v Kristu ve

Nástrovní freska Poslední soud od Michelangela

spojení s milovanými bratry, kteří již zemřeli, dávajíc mu naději, že u Boha došli pravého života."

V koncilovém textu je zmínka o *dobře odůvodněné víře*. Toto odůvodnění se opírá také o vysvětlení smrti. Křesťanství představuje smrt jako konec zkoušky. A život je opravdu pro křesťana zkouškou, která se končí smrtí. Smrt tedy neodvolatelně stanoví konečný stav člověk: štěstí nebo neštěstí, blaženost nebo trápení, vítězství nebo naprostou prohru, nebe nebo peklo. Není možnost opakování, ani nápravy, ani odvolání.

Jak Písmo, tak učitelský úřad církve učí, že spása a odsouzení závisí od stavu duše v okamžiku smrti. Již starozákonní kniha Kazatel nabádá k takovému přesvědčení, když říká: „Jestliže strom padne k jihu či na sever, zůstane na místě, kam padl.“ (11,3). A koncil v Lyonu prohlašuje, že duše těch, kdo umírají ve smrtelném hříchu „ihned sestupují do pekla“ (sv. Benedikt XII.).

A právě tato skutečnost způsobuje hrůzostrašnost smrti a zároveň dělá život nesmírně vážným. Je-li smrt taková, stává se život záležitostí děsně vážnou, a to celý život, v každém jeho okamžiku, protože každý okamžik života může být jako bleskem zasažen smrtí. Proto také, kvalifikujeme-li život po stránce mravní a náboženské, celá jeho hodnota vykryštalizuje v hodnotu posledního okamžiku.

Tato podmínka umocňuje celý život na nekonečno, dává mu nekonečnou hodnotu. A nejen celý život jako takový, ale každý okamžik života, který – protože je svou přirozeností smrtelný – je nabit a naplněn tou nekonečnou hodnotou, protože každý okamžik života člověka má schopnost platit jednou provždy.

To mějme stále na paměti. Není třeba představovat si hodnotu života jako nějakou sumu nebo bilanční listinu skutků dobrých a zlých. Není třeba brát soud jako „odvažování“ dobra na jedné straně a zla na straně druhé. I slova církevního zpěvu: „Otevře se kniha psaná, v níž je vina znamenána, jež má být potrestána“ by spíš mohla platit pro očistec nebo už o výši odměny nebo věčného trestu.

Vyměření věčného údělu člověka a jeho závislost na stavu duše v okamžiku smrti lépe pochopíme, když budeme brát mravní život jako kvalitu, ne kvantitu. Buď je totiž člověk v okamžiku smrti spravedlivý nebo není, buď je v milosti nebo v těžkém hříchu. Je-li spravedlivý, je ve stavu spásy, není-li spravedlivý, je ve stavu zavržení (záhuby). Tak to aspoň vyplývá z prorockých slov Ezechielových: „Kdyby se svévolník odvrátil ode všech svých hříchů, jichž se dopouštěl, a dbal by na všechna má nařízení a jednal podle práva a spravedlnosti, jistě bude žít, nezemře. Žádná jeho nevěrnost, jíž se dopustil, mu nebude připomínána, bude žít pro svou spravedlnost, podle níž jednal... Když se (však) spravedlivý odvrátí od své spravedlnosti a bude se dopouštět bezpráví podle všech ohavností, jichž se dopouští svévolník, měl by žít? Žádné jeho spravedlivé činy, které konal, nebudou připomínány, zemře za to, že se zpronevěřil, za svůj hřích, kterým se prohřešil.“ (18,21-24)

Přechod ze hříchu ke spravedlnosti a naopak je jen jeden skutek svobodné vůle. Jako pro jednotlivý čin svobodné vůle se obracím k Bohu a stávám se spravedlivým a můj minulý nespravedlivý život již neexistuje, tak podobně se jediným skutkem svobodné vůle mohu postavit proti Bohu. A jestliže jsem proti Bohu, jsem hříšník a nespravedlivý, a celá moje spravedlnost v minulosti již neexistuje. Smrt však sebere člověka právě v jednom z těchto dvou stavů. To mějme stále na paměti!

A jestliže věc takto chápeme, pak nemůže být smrt v životě něčím podružným, co se buď náhodou přihodí, nebo náhodou nepřihodí. Proto křesťan hledí stále tváří v tvář smrti, je na ni vždy připraven. Nic tak neodporuje křesťanskému postoji k smrti, jako když se život i smrt berou na lehkou váhu. Rovněž odporuje zcela křesťanskému pohledu na smrt snaha vyloučit myšlenku na ni ze života jednotlivců, rodin a společnosti. Není nic pošetilejšího než snaha skrývat a vymýtit z myslí lidí myšlenku na smrt. Bohužel se v dnešním světě ujímají zlozvyky, jejichž cílem je zakrývat smrt. To však není nic nového. Již Pascal říkal, že „lidé, protože se nemohou zachránit před smrtí... se rozhodli v touze po štěstí, že na ni nikdy nepomyslí.“ Křesťanství však hledí na smrt s uvědomělou pevností a také s jasnou nadějí.

P. Lohelius

Liturgický kalendář

1. úterý	Slavnost VŠECH SVATÝCH
2. středa	VZPOMÍNKA NA VŠECHNY VĚRNÉ ZEMŘELÉ
4. pátek	Památka sv. Karla Boromejského, biskupa
6. neděle	32. neděle v mezidobí
8. úterý	Všech svatých premonstrátského řádu
9. středa	Svátek Posvěcení lateránské baziliky
10. čtvrtek	Památka sv. Lva Velikého, papeže a učitele církve
11. pátek	Památka sv. Martina, biskupa
12. sobota	Památka sv. Josafata, biskupa a mučedníka
13. neděle	33. neděle v mezidobí
14. pondělí	Památka sv. Siarda, opata
17. čtvrtek	Památka sv. Alžběty Uherské, řeholnice
18. pátek	Posvěcení římských bazilik svatých apoštolů Petra a Pavla
20. neděle	Slavnost JEŽÍŠE KRISTA KRÁLE
21. pondělí	Památka Zasvěcení Panny Marie v Jeruzalémě
22. úterý	Památka sv. Cecílie, panny a mučednice
24. čtvrtek	Památka sv. Ondřeje Dung – Laca, kněze, a druhů, mučedníků
27. neděle	1. NEDĚLE ADVENTNÍ
30. středa	Svátek sv. Ondřeje, apoštola

Odpustky pro duše v očistci:

1. listopadu odpoledne a 2. listopadu po celý den je možno při návštěvě kteréhokoli kostela získat **plnomocné odpustky, přivlastnitelné pouze duším v očistci**. Kromě tří obvyklých podmínek (sv. zpověď, sv. přijímání, modlitba na úmysl svatého Otce) je podmínkou pomodlit se při návštěvě kostela modlitbu Páně a vyznání víry.

Od 1. do 8. listopadu je možno získat po splnění tří obvyklých podmínek **denně plnomocné odpustky, přivlastnitelné pouze duším v očistci**, navštíví-li někdo hřbitov a pomodlí se tam třeba jen v duchu za zemřelé; v ostatních dnech lze takto získat odpustky částečné.

Oznámení

- **Úklid kostela sv. Jana Nep. a jeho okolí bude pokračovat ještě v sobotu 5. listopadu od 8,30 hod.**
- **Biblické katecheze** o malých prorocích SZ pokračují **v sobotu 5. a 12. listopadu** hned po večerních bohoslužbách ve farním sále u sv. Jana Nep.
- **V sobotu 19. listopadu** bude po večerních **bohoslužbách promítání obrázků s výkladem Mgr. Václava Plíška** o letošním Dnu mládeže v Kolíně nad Rýnem.
- **Mikulášská besídka bude v neděli 4. prosince od 16.00 hod.** ve farním sále u sv. Jana Nep. Jsou srdečně zvány děti, rodiče a ostatní přátelé a známí spolu se všemi farníky.
- Náš exfarník, dlouholetý animátor a organizátor řady farních akcí **Mgr. Václav Plíšek**, nám oznámil radostnou zprávu. V den svých narozenin, na svátek sv. Františka 4.10.05, dostal dárek z nejmilejších. Jeho manželka Liduška přivedla na svět chlapečka Jakoubka. Rodičům i malému Jakubovi přejeme hojnost zdraví a Božího požehnání.

Naši světci

Sv. Karel Boromejský, biskup památka 4. listopadu

Pocházel z vznešené šlechtické italské rodiny. Matka byla z rodu Medicejských. Narodil se r. 1538 na zámku Arona u jezera Lago Maggiore. Jako druhorozený syn byl předurčen k duchovní dráze..

Karel přijal tonsuru, přijetí do stavu kleriků, ve 12 letech. Pak byl poslán na studia do Milána a na univerzitu v Padově. V 21 letech získal doktorát z civilního i kanonického práva. Při této příležitosti bylo oceněno jeho velké nadání a předpověděna mu skvělá budoucnost.

Papež Pius IV. zvolený v r. 1559 byl bratrem jeho matky. Ten ho povolal do Říma, jmenoval ho státním sekretářem, kardinálem a správcem milánské arcidiecéze. Sloužil v papežských službách v mnoha diplomatických posláních a jako diplomat se velmi osvědčil. V této době si pečlivě vybíral zástupce, kteří řídili jeho arcidiecézi

Měl velký vliv na znovuzahájení tridentského koncilu v r. 1562, který byl od r. 1552 přerušen. Zúčastnil se formulace řady koncilních dekretů a s legáty koncilu byl v neustálém písemném styku. V následujícím roce mu zemřel starší bratr. To Karel vzal jako varování a opustil zcela světské záležitosti. Odmítl být hlavou rodiny a přijal kněžské a brzy na to i biskupské svěcení.

Učastnil se vypracování katechismu v duchu koncilu a revize misálu a breviáře. V duchu výsledků koncilu se neustále zasazoval o zlepšení poměrů ve své i v okolních diecézích, byl často na vizitačních cestách (včetně některých území Švýcarska), zřizoval semináře, založil kongregaci světských kněží, Oblátů sv. Ambrože, a pozval do své diecéze Jesuity. Zlepšil postavení chudých a potřebných, konal diecézní synody a provinční koncily. Při tom narážel na řadu odpůrců jak z duchovního tak ze světského stavu.

V době moru v r. 1576-77 organizoval péči o nemocné, sám je navštěvoval a povzbuzoval. Organizoval také modlitby za odvrácení epidemie. Konal procesí, v němž šel bos a s provazem na krku. Tak bývá také zobrazován.

V říjnu r.1584 jej na cestách zastihla nemoc. Vrátil se do Milána a tam 3. listopadu zemřel. V Miláně byl okamžitě uctíván jako světec a jeho úcta stále rostla. Prohlášen za svatého byl r. 1610.

Svět italské šlechty 16. století je nám jistě velmi vzdálen. Vidíme však, že vysoké postavení, kterého pro svůj původ a i pro své schopnosti dosáhl, využil sv. Karel v pokoře jak k osobní svatosti tak k obnově církevního života. Nehleděl na osobní pohodlí i nemoce a pracoval velmi usilovně, často byl na cestách, napsal mnoho dopisů.

Je patronem biskupů a řady dalších povolání. Jeho jméno nese i ženské řeholní společenství – Boromejky. Připojíme i o nich několik slov.

Kongregace milosrdných sester sv. Karla Boromejského

Sv. Karel je patronem, ale není zakladatelem, této u nás jedné z nejznámějších ženských kongregací. Ta vznikla ve Francii v Nancy po třicetileté válce. Pan Emanuel Chauvenel, na přání svého syna zemřelého na mor, založil Dům milosrdenství. V něm začalo pracovat pět prvních sester. Jejich společenství se nazývalo "Společnost Svaté Rodiny". Podle činnosti, kterou sestry konaly, péče o nemocné a potřebné, je lidé začali nazývat milosrdnými a podle sochy sv. Karla, která byla v průčelí i na dvoře jejich domu, Boromejkami. Sv. Karel však už od počátku utvářel svým příkladem srdce i službu sester.

Do Čech přišly Boromejky na popud Aloise Klára. R. 1834 byly vyslány čtyři české dívky do noviciátu v Nancy a r. 1837 spolu s Francouzskou Marií Terezií Helvigovou začaly svou činnost v ústavu slepců. Později koupily dva malé domky pod strahovskou zahradou, a ty byly základem pro nemocnici a mateřský dům s kostelem sv. Karla Boromejského.

V r. 1945 sestry působily už na 120 místech. V době útlaku jim byl zabaven majetek a sestry byly soustředěny do charitních domovů a mladší do pohraničí, kde pracovaly v továrnách. Přesto však do r. 1989 byly tajně přijímány nové členky.

Dnes slouží v nemocnici pod Petřínem, v Domově sv. Karla Boromejského v Řepích, v Boromeu - LDN ve Frýdku Místku, v Moravských Budějovicích, v Městu Albrechticích, ve Znojmě-Hradišti, v Ostravě Porubě, v Prachaticích a r. 2000 převzaly službu v římském Nepomucenu, kterou konaly již před válkou.

Kromě Francie, Německa, Polska a Rakouska jsou sestry činné i v řadě misijních míst, mezi jiným i na Sibiři.

DALŠÍ POHLEDY NA VÍRU

Tématická souvislost pohledů na obsah naší víry není přerušena. Na předchozí pohledy podle zpracování Johna A. Hardona, S.J. : The Faith v tomto farním listu navazují texty Kompendia katechismu katolické církve, vydaného v tomto roce 2005 jako stručné zachycení obsahu velkého Katechismu katolické církve z roku 1992. Číslování je zachováno podle Kompendia.

PÍSMO SVATÉ

18. Proč Písmo svaté učí pravdě?

Protože je sám Bůh autorem Písma svatého: proto se říká, že je inspirované a učí bez omylu těm pravdám, které jsou nutné k naší spáse. Duch svatý totiž inspiroval lidské autory, kteří napsali to čemu nás chtěl naučit. Nicméně křesťanská víra není „náboženstvím Knihy“, nýbrž Božího Slova, jež není „napsaným a němým slovem, nýbrž vtělené a živé Slovo“ (sv. Bernard z Clairvaux).

19. Jak číst Písmo svaté?

Písmo svaté se musí číst a vysvětlovat s pomocí Ducha svatého a pod vedením učitelského úřadu církve, podle tří měřítek: 1) pozornost k obsahu a jednotě celého Písma, 2) čtení „Písma v živé tradici církve, 3) respektování analogie víry, to je harmonické soudržnosti pravd víry mezi sebou.

20. Co to je Kánon Písem?

Kánon Písem je úplný seznam posvátných spisů, jež apoštolská tradice dala církvi rozlišit. Tento *kánon* zahrnuje 46 spisů Starého zákona a 27 spisů Nového zákona.

DUCHOVNÍ PRAXE

36. Ze kterých hříchů se musíme vyznat?

Musíme se vyznat **ze všech smrtelných hříchů**, na které si vzpomeneme při svědomitém zpytování svědomí, i **z počtu**, kolikrát jsme se jich dopustili, i **z důležitých okolností**.

Při každé zpovědi musíme udat skutečný hřích, jinak je neplatná. Nedokonalosti a pochybné hříchy nejsou dostatečnou látkou pro rozhřešení. Proto má ten, kdo se častěji zpovídá, zahrnout do zpovědi některý hřích z minulého života. Nemusíme se zpovídat ze všech všedních hříchů, je to však dobré a prospěšné. Kdo neví, je-li něco smrtelným nebo všedním hříchem, ať se z toho vyzná, leč by zpovědník uznal jinak za vhodné. Kdo se zpovídá z pokušení, ať dodá, jak proti nim bojoval.

Při zpovědi nesmíme uvádět jména osob ani vyprávět zbytečné historky!

Důležité jsou takové okolnosti:

- a) které dělají ze všedního hříchu smrtelný (např. velká krádež, velká škoda);
- b) které mění druh hříchu (např. hřích proti sv. čistotě u osoby, která složila slib čistoty apod.)

37. Jak si má vést ten, kdo se zpovídá jen ze všedních hříchů?

Kdo se zpovídá jen ze všedních hříchů, může buď:

1. vyznat se ze všech všedních hříchů, na které si vzpomene;
2. nebo si *vybrat* ty nebo ony, které mu zvláště brání ve snaze o dokonalost.

Oba způsoby jsou dobré: první způsob podrobuje více hříchů svátostnému rozhřešení a dává snad více klidu. Druhý zase usměřňuje všechnu sílu duše k jednomu důležitému bodu duchovního života a tak podporuje pokrok v tomto důležitém bodě.

Lze též oba způsoby spojit tak, že se při obyčejných týdenních zpovědích řídíme druhým způsobem a při měsíční obnově se pak zpovídáme podrobně za uplynulý měsíc. U

všedních hříchů není třeba udávat počet, je však *radno* přece to vyjádřit všeobecnými výrazy, jako např. zřídka, často, velmi často, skoro vždycky.

38. Co máme konat po svaté zpovědi?

Po svaté zpovědi máme:

1. děkovat Pánu Bohu;
2. obnovit své předsevzetí, zvláště, že se chceme varovat zlé příležitosti;
3. je-li to možné, hned vykonat uložené pokání.

Ohlédnutí za poutním zájezdem

Dne 24. září 2005 se naše farnost, již dle podzimní tradice, vydala na poutový výlet, tentokrát na sever od Prahy. **Litoměřice** již dávno čekaly na své poutníky z Košíř a přizdobily se krásným slunečným dnem, aby nám padly hluboko do srdíčka. Pan farář všem ukázal, kde studýroval i kde bydlel i kde se o přestávkách vesele bavil se svými spolužáky ze semináře.

Vzpomněli jsme též pana *Štěpána kardinála Trochty*, který byl 17. biskupem litoměřickým (1947-1974). Narodil se 26. března 1905 ve Francově Lhotě na Valašsku. Studovat začal gymnázium v Kroměříži a dokončil jej v Turíně v Itálii, kde roku 1924 vstoupil do noviciátu saleziánů. Na kněze byl vysvěcen 29. června 1932 v Turíně. Působil ve Fryštáku u Zlína a později v Ostravě a v Praze. Léta 1942 – 45 prožil v koncentračních táborech. Biskupské svěcení přijal v Praze 28. září 1947. Dne 16.1.1953 byl zatčen a odveden do Ruzyně. Dne 23.7.1954 byl odsouzen v „monstrprocesu“ na 25. let vazby za tzv. velezradu a vyzvědačství. Prošel věznicemi v Litoměřicích, Leopoldově, Ruzyni, Pankráci a ve Valdicích. Po amnestii v r. 1960 pracoval jako stavební dělník, umývač oken, natěrač, zametač aj. Po létech ústraní se opět ujímá r. 1968 pastoračního působení ve své diecézi. Jako první

z litoměřických biskupů se stal kardinálem „in pectore“ (tzn. bez veřejného vyhlášení) 28. dubna 1969. Zemřel 6. dubna 1974 a je pohřben v biskupské hrobce v Litoměřicích.

Katedrála sv. Štěpána v letošním roce slaví 350 let od založení litoměřické diecéze (1665 – 2005). Nejen o jejích stavitelích a historii jste si jistě vše bedlivě přečetli již v zářijovém čísle našeho měsíčníku.

Vraťme se ještě k Litoměřicům, kde jsme se rozběhli nejen po pamětihodnostech, ale také po začínajících slavnostech vinobraní. Když jsme pak zdárně našli opět náš autobus, rozjeli jsme se k přívětivému motorestu na okraji městečka **Úštěku** k výbornému obědu. Myslím, že si všichni pochutnali na pravém českém „vepřo-knedlo-zelo“ a to jsme ještě netušili, že nás čeká turistická část výletu.

V Úštěku jsme si prohlédli nejprve synagogu. Podle tradice zde Židé žili již roku 1327.

Byla postavena na okraji skalního ostrohu, na netradičním čtvercovém půdorysu, v klasicistním stylu. Typově se jednalo o v Čechách zcela ojedinělou stavbu. V suterénu byla umístěna židovská škola a byt kantora. V roce 1849 se obec rozhodla synagogu modernizovat podle plánů místního stavitele Wenzla Jahna. Přestavba byla dokončena v r. 1851. V hlavním sále byla vestavěna

ženská galerie, nově provedena dekorativní výmalba interiéru s maurskými motivy. Sloužila až do roku 1938, po 2. světové válce zůstala zavřená, vnitřek zničen, postupně chátrala. Od roku 2001 obnovu synagogy výrazně uspíšila finanční dotace Mezinárodního fondu pomoci obětem holocaustu. Rekonstruovaná synagoga byla otevřena 10. září 2003.

Kéž by se takové péče dostalo i katolickému kostelu, který ještě čeká na své štědré dárce.

Poté nás náš zdejší průvodce pozval do sklepení, trochu tajemných prostor, které

sloužily nejen jako úkryt, ale i k uchovávaní potravin a hlavně piva. Celý Úštěk je takto poddolován. Jen ty chodby nejsou propojeny jako např. v městě Táboře. Velmi tajuplně působila i věž, které se říká Pikardská, která dnes slouží jako galerie, kde jsme mohli spatřit ukázky diplomových prací žáků stavební fakulty oboru architektury. Užili jsme si schodů nahoru i dolů. A ještě jednu pozoruhodnost jsme v Úštěku našli - „ptačí domky“. Domečky do skály zasazené a z ní jakoby vyrůstající. Hledme, co lidi nevymyslí.

A už jsme opět autobusem uháněli pod vrch zvaný *Ostrý*, kde opuštěné poutní místo, vysoko nad krajem, zve své návštěvníky k výstupu i k pokoře. Jak slavné museli zde bývat děkonné bohoslužby. Když se vyšplháte blíže k nebi odměnou je vám krásný pohled do kraje na všechny strany.

Pak další odměnou pro všechny jsou i koláčky a dortíky našich ženušek, aby nejen duše, ale i žaludek se potěšil.

Posledním zastavením se vracíme opět k řádu Premonstrátů, tentokrát do *kláštera sester Premonstrátek v Doksanech*. Chrám Narození P. Marie a klášter založen na břehu Ohře roku 1144, jako když z trosek vyrůstá nový zázrak. Strop kostela připomíná růžový dort nazdobený šlehačkou. V románské kryptě na vás opět dýchne historie. Zde v kostele byla sloužena mše sv. našim panem farářem P. Lohelem.

A ještě jedno malé pozvání na nás čekalo. Od zdejších sestřiček jsme si mohli zakoupit jejich výtečné výrobky – Klášterní bylinné likéry z jarních nebo letních bylin, nebo též jitrocelový sirup proti kašli.

Tak tedy na zdraví a buď Bohu chvála za ten krásný den.

Václava Drábová

P.S.: Srdečné poděkování všech putujících patří výtečnému organizátorovi zájezdu za výběr krásné trasy a její výborné zajištění (včetně dopravy a oběda). Jen ten velký autobus se nám na chvíli ztratil v té nádherné slunečné krajině, tím více však jsme si vážili jeho znovuobjevení.

Poděkování patří i paní Vašíčkové, která zastoupila našeho chybějícího regenschoriho a doprovodila varhanní hrou liturgii v doksanském klášterním kostele.

Hluboký dík pak patří našemu panu faráři P. Lohelovi, Th.D., S. Dobeš, V. Plíšek, M. Práger během zájezdu s vrcholem slavení večerní mše sv. v chrámu Narození P. Marie v Doksanech. Ilustrační foto pochází z dílen pánů Fundy a Hojka (Terezy H.?). Díky.

Vydává:

Redakční rada:

Uzávěrka:

Náklad:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

P. Lohelius Klindera, Th.D., S. Dobeš, V. Plíšek, M. Práger

15. každého měsíce

170 výtisků

Neprodejné